Any VIII.—Núm. 403 Barcelona, 21 de setembre de 1929 Preu: 10 cèntims

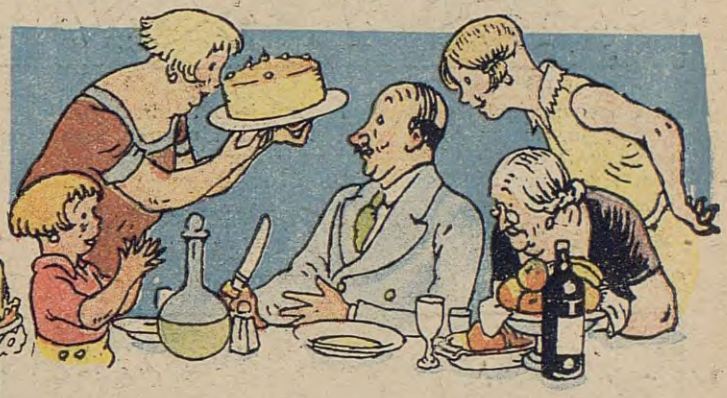
VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

No per res, no...

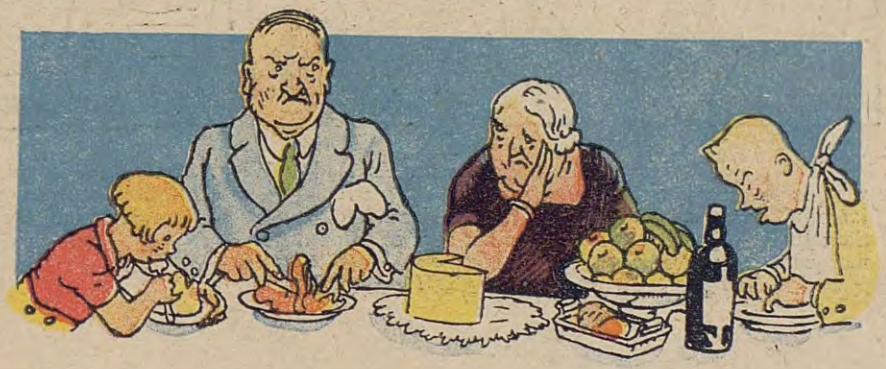

La Nuri ha fet un pastell que hauria estat molt bo a no ésser algunes petites deficiències del tot dispensables a una noia que com la Nuri és la primera vegada que ho fa.

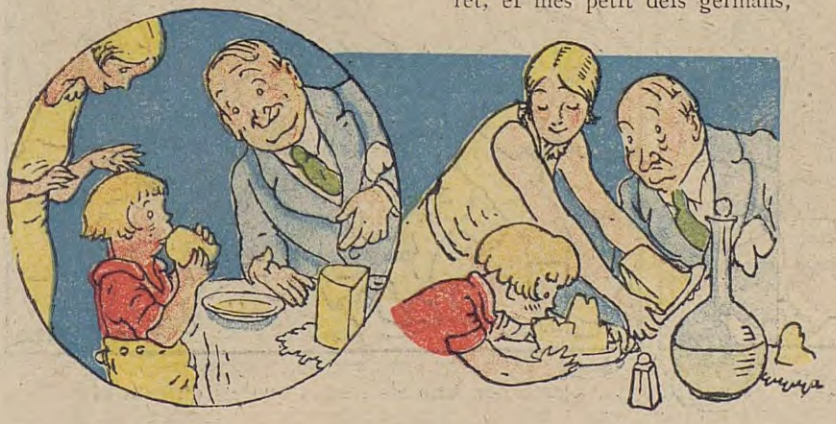

El cas és, que és un magnífic pastell de Reis (almenys pel tamany) i al qual a dins hi ha amagat la consabuda moneda.

La seva família, però, s'ho menja amb visibles senyals de disgust. La pasta, per una equivocació de temps s'ha socarrat una mica, a més està una mica mancada de sucre; fora d'això, Nuri ha posat patates per farcir-la en comptes de moniato,

com era el tracte. Tots s'ho mengen fent mala cara; sols en Peret, el més petit dels germans, engoleix tot el que li donen, a més del que els seus germans galantment li cedeixen, i ho de-

vora tot amb vertadera fam. Per fi, llença una exclamació: Havia trobat la moneda.

I empipat a no poder més, diu:

—Dimoni, fer-me menjar tot aquest pastell per una miserable moneda de dos ralets...

El Parenostre a Sant Julià

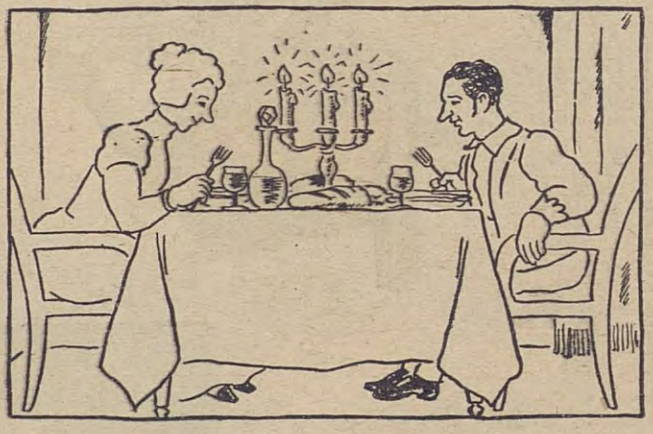
Un comerciant tornava de la fira, i dos lladres, pretextant que anaven pel mateix camí, se li ajuntaren, amb el propòsit de robar-lo. —¿No us fa por de què us robin, anant per aquests móns de Déu?—li preguntà un dels lladres.

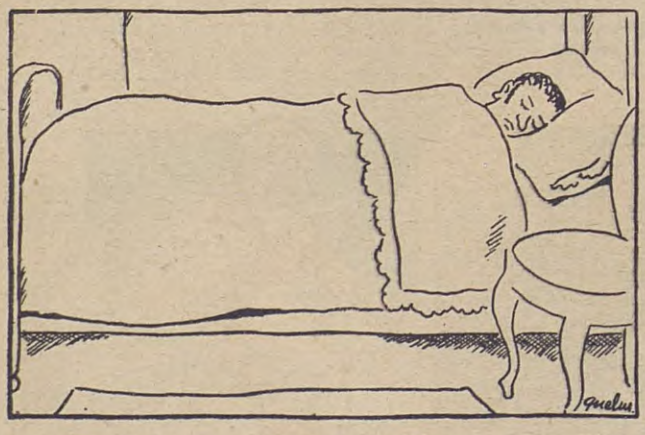
—No—respongué el comerciant—. Cada matí reso un parenostre a Sant Julià perquè em faci passar una nit bona i mai no m'ha passat res de mal. Els lladres es posaren a riure amb grans riallasses.

En fer-se de nit i en un lloc avinent, els lladres li robaren tot ço que duia i es mofaren d'ell dient-li: —Vejam qui passarà més bona nit, avui! Encomaneu-vos a Sant Julià!— Justament l'havien robat vora el palau d'una marquesa molt rica i...

...bondadosa, la qual en oir les seves lamentacions l'acollí i li donà bones vestidures i el convidà a sopar i li proporcionà un bon llit.

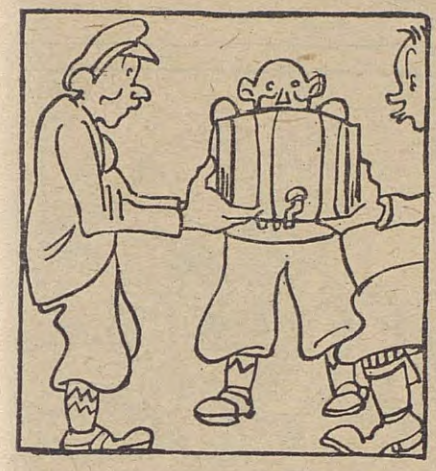

Mai no havia sopat tan bé ni havia dormit en un llit tan confortable. Al matí següent, li donà diners perquè continués el seu camí. Mentre se n'anava cap a casa...

...va creuar-se amb els lladres que els duien a la forca a pagar tots els crims i robatoris que havien fet. No cal dir que després d'aquesta prova el comerciant augmentà en el seu fervor a Sant Julià.

Història de l'Altre Barri

Tres Americans, un dia es procuraren un barrilet de l'eixuta.

Tant van traguejar, que els vapors de l'alcohol, acumulats als seus caps

els feren engegar-se en l'aire. Així arribaren al Cel.

De la bravada que feien, dos àngels es varen desmaiar. Però Sant Pere

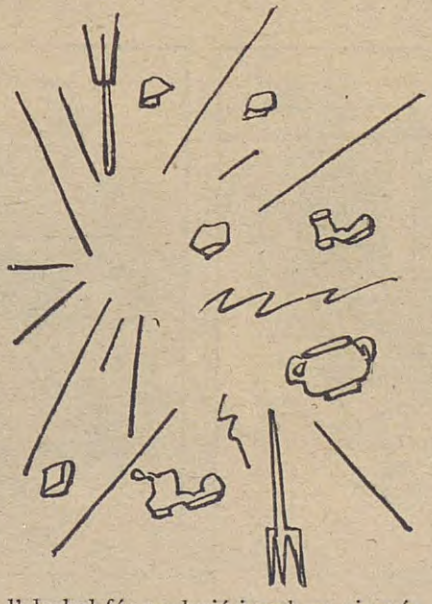
que com a bon pescador no li feien por les olors fortes, sortí tot enujat

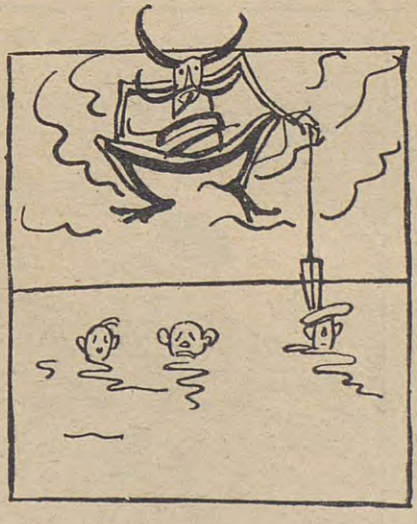
i els digué: —Dues portes més avall, germans!

I se n'anaren a l'infern, però així que hagueren pres contacte amb les flames

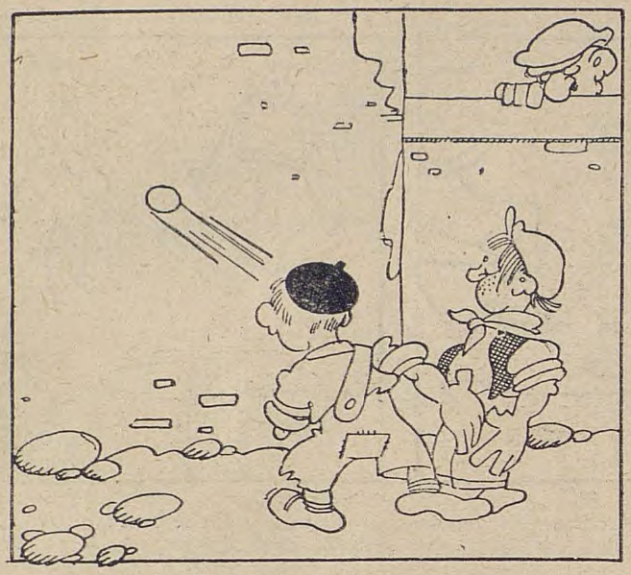

l'alcohol féu explosió i amb un xic més l'infern se'n va en orris.

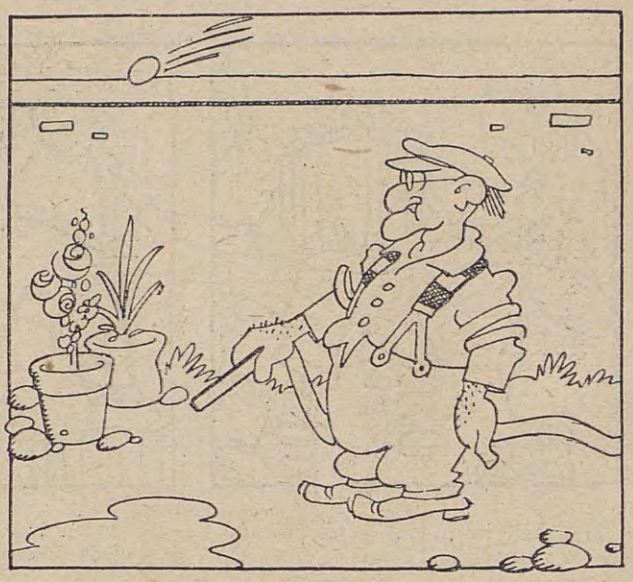

Llavors Satanàs decidí condemnarlos a aigua perpètua, per por de prendre mal.

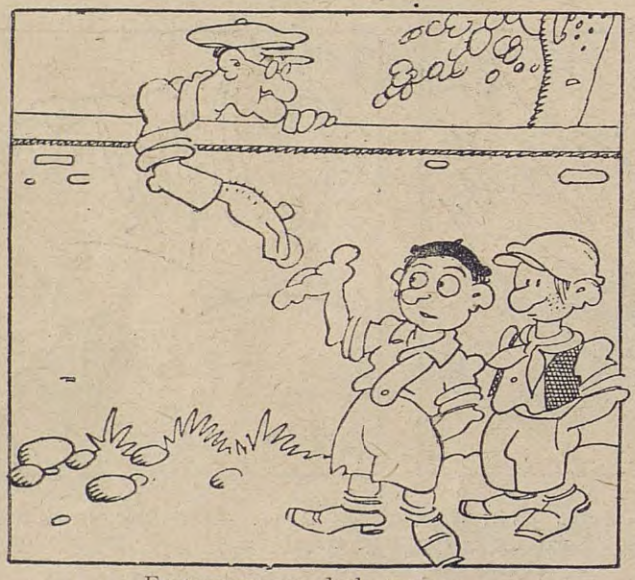
La pilota fràgil

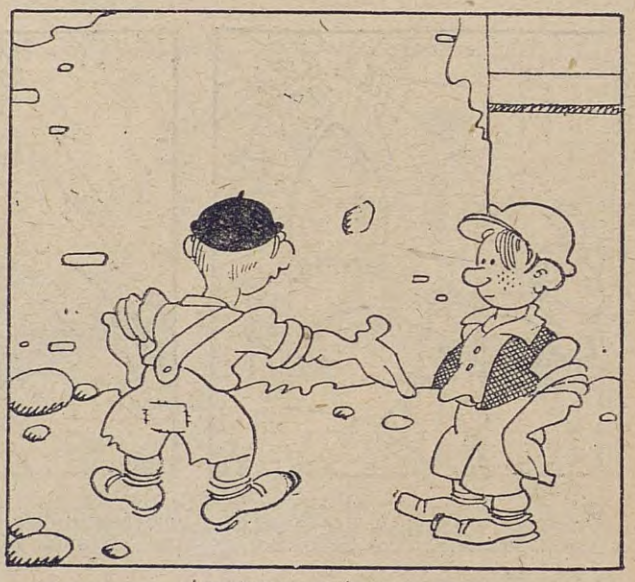
A pilota estan jugant
i el veí ja es va empipant.

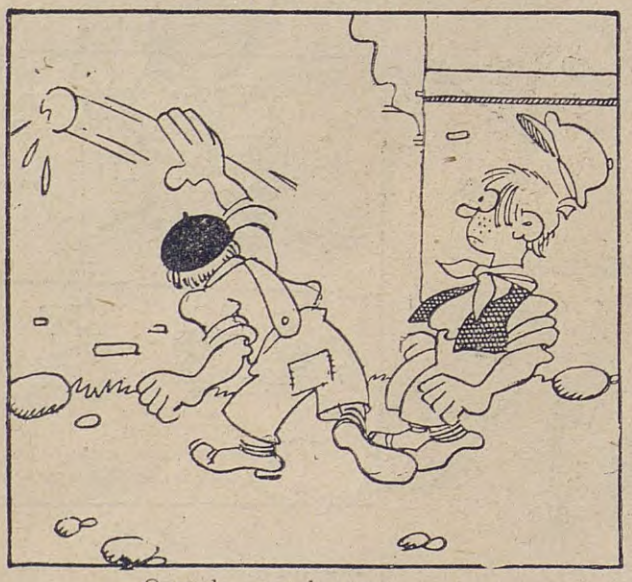
De sobte veu el veí
la pilota al seu jardí.

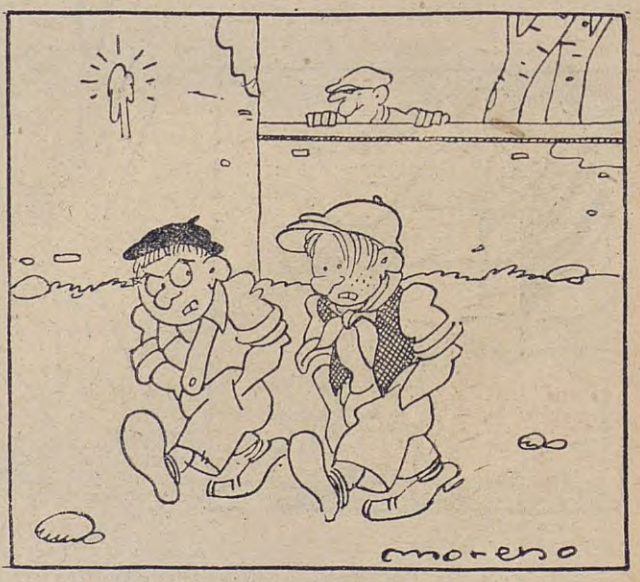
Fent veure que els la tornava
per un ou la canviava.

Ara tornen a jugar.
—A veiam qui guanyarà.

Quan la paret ha tocat
en truita s'és transformat.

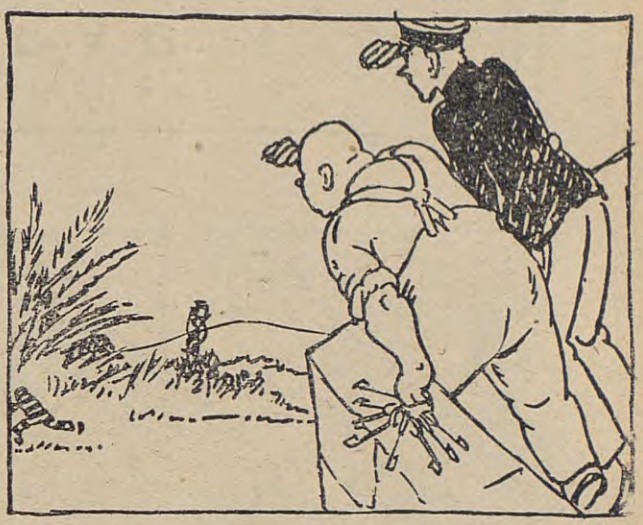

No podent seguir el joc
han abandonat el lloc.

Les Històries de l'oncle Joan

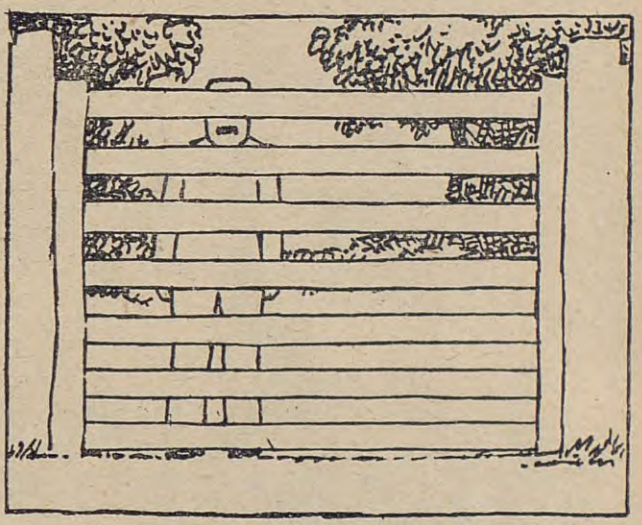
Un pobre presidari, que estava a presidi sense culpa, va poder fugir, llimant la reixa, com és ús i costum en totes les novel·les d'aventures.

Malauradament, per culpa de l'horrorós uniforme de ratlles blanques i negres, fou albirat, quan fugia, pels seus cruels escarcellers.

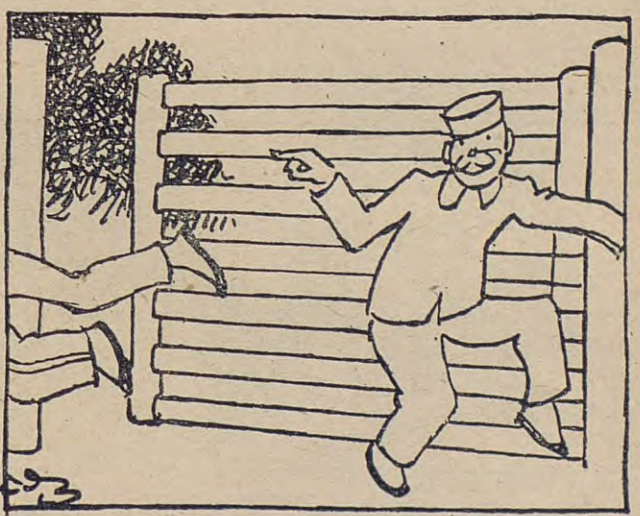
Déu protegeix la innocència! Passant per un corriol, el pobre fugitiu va trobar la porta d'una masia que era acabada de pintar de blanc en aquell moment.

Saltà instintivament a l'altra banda i aleshores va veure amb alegria que la distància entre barró i barró i l'amplada d'aquests corresponien exactament als del seu odiat vestit.

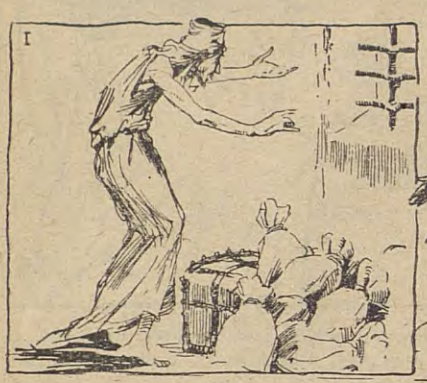

De manera que estantolant-s'hi un xic de cara i d'esquena, el vestit se li va tornar blanc com sortit de bugada. A més, es va pintar el bigoti.

Així, quan van passar els seus perseguidors no varen poder conèixer-lo i els va encaminar cap a una falsa direcció.

L'avar i l'or

Un avar dels més cruels
mai sa set d'or assaciava
i tothora importunava
amb ses demandes els Cels.

—Júpiter, dóna'm més or!
Minerva, dóna'm diner!
Plutó, més ric m'has de fer!
Mercuri, vull un tresor!

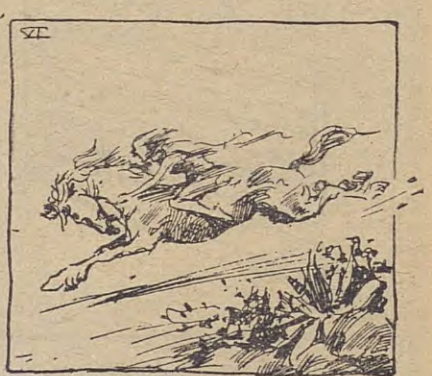
Els déus ja estan enujats
de tanta i tanta avarícia
i castigar sa cobdícia
decideixen tots plegats.

Quan l'avar dormint està
Mercuri se li apareix:
—Júpiter et concedeix
l'or que li sols demanar.

—Vés al mar, demà de dies
i certs homes trobaràs.
Ells et duran on tindràs
molt més or del que voldries.

Quan es despertà l'avar
de pressa un cavall prengué
i a tot galop corregué
a la vora de la mar.

Allà uns fenicis pirates
d'ell es van apoderar
i al vaixell el van tancar
a la cala entre les rates.

Quan a Fenícia arribaven
el va comprâ un ric senyor
que tenia mines d'or
on molts braços hi faltaven.

De remenar or es cansa
treballant sota el fuet,
i per fi, sap el ximplet
com és dels déus la venjança.

Pirates moderns

VILAMAR estava ple d'estiuejants, a les fondes ja no s'hi cabia i encara, els diumenges, els trens hi duien grans gernacions que hi anaven només a passar el dia, banyar-se, fer el dinar a la platja i entornar-se'n, que és l'estiueig del pobre que no pot fer una mesada de festa.

Entre aquestes colles, naturalment, no hi mancaven els *vius* que aprofitant-se de les empentes i de què tothom, més o menys, duia els portamonedes ben proveïts, procuraven fer-se el jornalet escurant una butxaca aquí, dues allà...

D'aquests carteristes, els més atrevits i enginyosos eren en Mallarga i en Replega, reis del no fer res i dels dits llestos. Però aquell dia estaven de pega. En el tren havien hagut d'anar en un vagó de tercera, i això feia que llur botí, fins a l'hora en què comença aquesta verídica història, consistís solament en una pistola de joguina, molt ben imitada, i un mirallet de butxaca, objectes continguts en una bossa que en Mallarga havia pispat creient que hi havia diners.

—Un mirallet i una pistola inútil! Sí que comença malament el dia!—remugava en Replega.

—Aquests sí que fan diners, noi!—exclamà en Mallarga de sobte, assenyalant una gran embarcació plena de passatge que sortia a donar una volta de dues hores pel mar, a sis ralets per persona.

—Almenys duu cent persones! A sis rals, són trenta duros!—féu en Mallarga, cavilós—. I ja és el segon viatge. Seixanta duros i... i el que portin els passatgers al damunt...

—Què vols dir, Mallarga!

—Vull dir, que si poguéssim saquejar-los...

—Ets boig! ¿No veus que l'època dels pirates ja ha passat?

—Escolta, raonem-ho... Aquesta embarcació ¿quant deu córrer? Set o vuit milles per hora, oi?

—Així sembla.

—Vol dir, que per fer un viatge de dues hores, anirà a set o vuit milles lluny i després tornarà. I ni que volgués, no podria tornar més de pressa de com ha anat. Es a dir, que ha de tardar forçosament una hora a arribar a la platja des del moment que giri per tornar...

—En efecte, però no hi entenc res, encara...

—Ara ho entendràs. ¿Veus aquell canot *outboard* que corre tant? Aquell fa almenys vint-i-cinc milles... En vint minuts d'anar i vint de tornar, fa el camí que l'altre hi està dues hores...

—Vols dir que si en tinguéssim un...

—El tindrem. Mira, ara ve a atracar.

En efecte, la lleugera embarcació s'apropà a una palanca, el seu propietari l'amarrà i ajudant a sortir-ne a les noies que l'acompanyaven, va dir:

—I ara, ¿què us sembla si anéssim a berenar?

Les noies acceptaren i tots junts se n'anaren cap a un restaurant.

—Almenys hi estaran una hora. Tenim temps—féu en Mallarga.

I amb tot aplom, seguit d'en Replega que estava força inquiet, s'embarcà a l'*outboard* sense que ningú en fes cabal, l'engegà i sortiren disparats a atrapar l'embarcació de turistes.

No trigaren gaire a trobar-s'hi al costat. En Mallarga parà el motor i cridà al patró:

—Un cap, si us plau.

El patró, sense sospitar res, hi llençà un cap i en Mallarga afermà l'embarcació petita a remolc de la gran. Després tragué la pistola, que encara que de joguina feia el seu efecte.

—Ara—digué fredament—em donareu tot el diner que hàgiu recaptat i els senyors tot el que portin. El meu company passarà el barret. I si algú refusa tiraré al *bulto*.

Esporuguits, tant el patró com els passatgers s'apressaren a omplir el capell que passava en Replega. Quan tothom hagué contribuït, el lladregot tornà a l'embarcació i anava per tallar la corda quan en Mallarga exclamà:

—Ep, primer, el patró ens donarà totes les banderes que porti. No vull que pugui fer senyals a terra!

Remugant, el patró entregà les banderes i llavors en Mallarga, havent tallat el remolc, llençà a bord de l'embarcació gran la pistola i el mirall tot dient:

—Perquè us mireu la cara que feu... espantats per una pistola de joguina!

I a tot gas, l'*outboard* es llençà a retornar a la platja.

—Hi serem a les cinc—calculà en Mallarga—. A les cinc i deu surt tren... ells no atracaran fins a tres quarts de sis... i qui sap on serem ja!

Però la seva alegria durà poc. Així que posaren peu a terra, una parella de carrabiners que per allà hi havia els detingué.

—Què passa!—féu en Mallarga severament— ¿per què ens detenen?

—Per robatori a mà armada en alta mar!

En Mallarga es donà per perdut.

—¿Com us han pogut avisar?—preguntà.

—Fent senyals telegràfiques amb un mirallet — respongué el carrabiner.— Gràcies a Déu, tenim bona vista i coneixem l'alfabet Morse!

Príncep d'incògnit:—Doscents francs per un préssec! Deuen anar molt escassos!

Maître d'hotel:—Els prínceps van escassos, altesa.

(De *The Passing Show*)

DIFICIL

Acababen de casar-se
la Tuies i l'Estevet
i un oncle ric els donava
consells de bon regiment:
—Noia, és obligació teva—
a la Tuies li digué—
seguí el marit allà on vagi,
no deixar-lo mai per res.—
La Tuies tota s'esvera
i li diu: —Com m'ho faré
per seguir-lo tot el dia!
No veu que fa de carter!

P. E. P.

—¿Sap què és el seu marit? un centpeus!

(De *The Passing Show.*)

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 Imprenta: Carrer de Muntaner, 24, interior.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

En Baliga es torna gros
però en Balaga s'ha fos.

Van a una festa major
que hi ha prop de Mataró.

Si ens exigiu precisar
direm que era a Vilasar.

Mes com que tant se'ns en dóna
era potser a Argentona.

Com que tan populars són
els convida tot el món.

En Balaga el porta al llit
un pollastre mal paït.

I amb purgues d'efecte fort
el deixen flac com un mort.

En Baliga mentrestant
tots els convits va acceptant.

I acaba que es fa rodó
com una síndria o meló.

Quan els amics s'han trobat
es diuen: —Que has canviat!